

แพรวเยาวชน

เรื่องเล่าจากเด็ก ๗ คนผู้ตกอยู่ในทอมนตร์กับครูคนพิเศษ

Because of Mr. Terupt
ห้องเรียนมิสเตอร์ที่
กับปีต้องมนตร์

ร็อบ บูเย ซีเยน ริตารัตน์ เจริญชัยชนะ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

.....
กัณยาน
.....

ปีเตอร์

ถือเป็นความโชคร้ายของเราที่มีครูอยู่บนโลกนี้ แต่ในเมื่อ
อย่างไรก็หนีพวกเขาไม่พ้น ดีที่สุดที่เราทำได้ก็คือ หวังว่า
จะได้ครูคนใหม่เอี่ยมแทนตาแก่ใจร้าย พวกครูใหม่ๆยังไม่รู้
กฎกติกา คุณเลยรอดตัวจากสิ่งที่ครูแก่ๆอาจจะเล่นงานคุณ
นี่คือทฤษฎีของผม ผมจึงรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยที่จะได้เริ่มเรียน
ชั้นประถมห้า เพราะผมกำลังจะมีครูมือใหม่ --- ครูผู้ชายชื่อ
มิสเตอร์แทร็ปต์ แล้วผมก็ลงมือทดสอบครูทันที

ถ้าบัตรเข้าห้องน้ำได้มาฟรีๆ ทั้งหมดที่คุณต้องทำ
ก็แค่รับมันมา แล้วก็เผ่นไป ปีนี้น้ำในห้องน้ำอยู่อีกฟากของโถง
ทางเดิน นี่คือวิธีง่ายๆในการโดดเรียนเสมอมา ผมแอบ
แวบออกไปอย่างนั้นได้จริงๆนะ ผมขอบัตรเข้าห้องน้ำ
ตลอดเวลาโดยที่พวกครูไม่เคยสังเกตเห็น และอย่างที่บอก
มิสเตอร์แทร็ปต์ยังไร้ประสบการณ์ ผมจึงรู้ว่าครูจะไม่มีวัน
จับผมได้

ทันทีที่คุณเข้าไปอยู่ในห้องน้ำ ก็ถึงเวลาก่อนคุณ ครู คนอื่นบนชั้นของเราเป็นผู้หญิง ก็เลยไม่ต้องกังวลว่าพวกเธอ จะโผล่พรวดเข้ามา จงคว่ำราวประตุไว้แล้วเหวี่ยงตัว พยายาม เอาเท้าแตะเพดานให้ได้ เหวี่ยงตัวแรงๆเลย หากมีคนอยู่ใน ห้องส้วม มันจะตกลงมาดูที่เราเหวี่ยงตัวและเตะประตุเข้าไป โดยเฉพาะถ้าเจ้านั้นเป็นรุ่นน้อง หากคุณทำให้เขากลั้วสุดขีด เขาก็อาจจะฉี่เล็ด ตกสะเก็ดเลย หรือถ้าเพื่อนของคุณ ใช้โถฉี่อยู่ คุณอาจจะผลักหลังเขาและกดน้ำในเวลาเดียวกัน เขาอาจจะเปียกเล็กน้อย นั่นก็ตกลงเหมือนกันนะ เด็กบางคน ชอบเอาทิชชูปึกใหญ่ไปอุดโถส้วม แต่ผมไม่แนะนำให้ทำ อย่างนั้น เพราะคุณอาจมีปัญหาใหญ่ได้ พี่ชายผมเล่าให้ฟังว่า เพื่อนของเขาถูกจับได้และต้องใช้แปรงสีฟันขัดโถส้วม เขายังบอกอีกว่า ครูใหญ่บังคับให้เพื่อนคนนั้นเอาแปรงนั้น มาแปรงฟันต่อ มิสซิสวิลเลียมส์เป็นขาโหดก็จริง แต่ผม ไม่คิดว่าเธอจะลงโทษนักเรียนอย่างนั้นได้ลงคอ และผมก็ ไม่อยากจะล้วงหาความจริงด้วย

เมื่อผมกลับเข้ามาในห้องเรียน หลังไปเข้าห้องน้ำรอบที่ สี่หรือห้า มิสเตอร์แทร็ปต์ก็มองผมและพูดว่า “แฮม ปีเตอร์ เห็นที่ครูต้องเรียกเธอว่า มิสเตอร์พีบอดี^๑ หรือถ้าจะให้ดี ก็พีเออร์^๒ แล้วละ เธอฉี่บ่อยกว่าหมาที่เดินเล่นบนทางที่มี

^๑ Peebody ตัวฉี่

^๒ Pee-er นกฉี่

หัวก๊อกระดับเพลิงอยู่เรียงรายซะอีก”

ทุกคนหัวเราะ ผมคิดผิด ครูสังเกตุแยะ ผมนั่งลงแล้วมิสเตอร์แทรัปต์ก็เดินเข้ามากระซิบข้างหูผม “ปู่ของคุณเคยบอกให้ผูกปมไว้ข้างใน”

ผมทำอะไรไม่ถูก ตาเบิกโพลงเมื่อได้ยินครูพูดประโยคนั้น ไม่อยากจะเชื่อเลย แต่นั่นไม่สำคัญหรอก มิสเตอร์แทรัปต์เดินกลับไปยังกระดานดำหน้าห้องที่มีโจทย์เลขที่ครูทำค้างไว้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมได้แต่นั่งนิ่ง ตาเบิกกว้าง ไม่ซ้าก็ยิ้มออกมา

“ครูพูดว่าไงเธอ” มาร์ตี้ถาม โต้ะมาร์ตี้ยู่ติดโต้ะผม “ไม่มีอะไร” ผมตอบ

เบนกับเวนต์ี่โน้มตัวข้ามโต้ะเข้ามาฟังด้วย พวกเขา นั่งอยู่ตรงข้ามเราสองคน โต้ะสี่ตัวของเรารวมกันเป็นโต้ะหมายเลขสาม บางครั้งมิสเตอร์แทรัปต์ก็เรียกเราด้วยหมายเลขโต้ะ

“ไม่มีอะไร” ผมบอกอีกครั้ง มันจะเป็นความลับของผมคนเดียว

มิสเตอร์แทรัปต์แจ้งแค่นั้นแหละ ปฏิกิริยาของครูดีกว่าการตะคอกใส่เหมือนที่ตาแก่เราจะทำ เด็กบางคนในชั้นเรียนจะร้องไห้ แต่ไม่ใช่ผมแน่ และถึงอย่างไรผมคิดว่ามิสเตอร์แทรัปต์เองก็รู้ว่าผมจะไม่มีการร้อง นี่จึงเป็นวิธีบอกให้ผมรู้ว่าครูอ่านเกมออก โดยไม่ต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โต ผมซ้าก็จะชอบมิสเตอร์แทรัปต์แยะ เขาต้อง

ร็อบ บูเย

เป็นคนตลกแน่ๆ และผมก็เป็นคนตลกเหมือนกัน ปีนี้
คือครั้งแรกในชีวิตที่ผมเริ่มคิดว่าโรงเรียนอาจจะสนุกก็ได้

เจสสิกา

องก์ ๑ ฉาก ๑

เปิดเทอมวันแรก ฉันตื่นเต้น มีอาการเหงื่อซึมฝ่ามือและปากแห้งผาก นี่ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจแต่อย่างใด --- เนื่องจากฉันเข้ามาอยู่ในสถานที่แปลกใหม่ แม้กับฉัน เพิ่งย้ายจากฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกมาฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก มาอยู่ที่รัฐคอนเนตทิคัตแห่งนี้ วันนี้จึงเป็นวันแรกของฉัน ในโรงเรียนสโนว์ฮิลล์ และแม่ก็มาช่วยให้กำลังใจด้วย

เราเดินผ่านประตูกระจกและทางเข้าสวยงาม มาหยุดอยู่ในสำนักงานขนาดใหญ่เพื่อถามทาง หญิงผมแดง ผู้ที่สูงจั้นให้เห็นว่าทำงานได้หลากหลายหน้าที่ยิ้มทักทายเรา และพยักหน้าน้อยๆ เธอทำอย่างนั้นขณะหนีบโทรศัพท์ไว้ตรงหูกับไหล่ เพื่อช่วยให้มีมือจดบันทึกขยุกขยิกจากบทสนทนาผ่านหูช้างที่ว่างกับสุภาพสตรีผมสีน้ำตาลที่ยืนอยู่ข้างๆ เรายืนรอ นิ้วฉันกดหนังสือปกแข็งในมือแน่น

“สวัสดิ์คะ ดิฉันมิสซิวิลเลียมส์ ครูใหญ่คะ” สุภาพ-
สตรีผมสีน้ำตาลเอ่ยทัก ดูทำเป็นคนจริงจังภายใต้ชุดสูท
แบบธุรกิจ “ยินดีต้อนรับสู่โรงเรียนสโนว์ฮิลล์ มีอะไรให้ช่วย
ไหมคะ”

“เราหาห้องเรียนของมิสเตอร์แทร์ปต์อยู่นะคะ” แม่ตอบ
“ดิฉันจูเลีย ไรต์แมน และนี่ลูกสาวของดิฉัน เจสสิก้า เรา
เพิ่งย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้คะ”

“อ้อ ค่ะ ยินดีที่ได้พบคุณทั้งสอง เดี่ยวดิฉันพาไป
นะคะ”

มิสซิวิลเลียมส์เดินนำออกจากสำนักงาน ฉันเหลือบ
มองเลขานุการอีกครั้ง เธอจะต้องเป็นสุดยอดตัวละครใน
ละครเวทีของพ่อแน่ๆ ฉันคิด พ่อฉันกำกับละครเวทีเล็กๆ
อยู่ที่แคลิฟอร์เนีย ที่ที่ฉันยังไม่อยากจากมา

“วันนี้เป็นยังไงบ้าง เจสสิก้า” มิสซิวิลเลียมส์ถาม

“ก็ดีค่ะ” ฉันตอบ แม้จะไม่ค่อยจริงนัก

เราเดินตามมิสซิวิลเลียมส์ ตัดผ่านห้องโถง ขึ้นบันได
ไปหาห้องเรียนใหม่ ชั้นประถมห้าของฉัน โถงทางเดิน
มีกลิ่นอับๆ ทว่าสะอาดสะอ้าน เหมือนเพิ่งได้รับการฆ่าเชื้อ
มาหมาดๆ ฉันสงสัยว่าภารโรงตั้งใจทำเช่นนั้นเพื่ออวดว่า
โรงเรียนของตนสะอาดแค่ไหนหรือเปล่า ฉันเดินตามแม่
ไปบนพรมที่มีรอยจุดๆ สีน้ำเงิน ผ่านแถวล็อกเกอร์สีแดง
ซึ่งเด็กบางคนนำข้าวของใหม่ๆ ใส่เข้าไปแล้ว ฉันรับรู้ถึง
สายตาของพวกเขาที่มองสำรวจเด็กใหม่ หลังจากสายตา

จดจ้องก็ตามมาด้วยเสียงกระซิบกระซาบ ใบหน้าฉันร้อนผ่าว

“ถึงแล้วจ๊ะ” มิสซิสวิลเลียมส์บอก “นี่คือชั้นของเธอ
บนนี้มีสี่ห้องเรียน เป็นชั้นประถมห้าทั้งหมด มีด้านละ
สองห้อง และห้องน้ำอยู่ตรงกลาง” มิสซิสวิลเลียมส์ชี้ให้ดู
ขณะอธิบาย “นั่นห้องเรียนของเธอ” ครูซี่อีกครั้ง “ห้อง
สอง-ศูนย์-สอง ขอให้มีความสุขกับวันแรกนะ”

“ขอบคุณค่ะ” แม่บอก ส่วนฉันได้แต่พยักหน้า

องก์ ๑ ฉาก ๒

เราก้าวเข้าไปในห้องเรียน ครูเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทำงาน
และส่งยิ้มให้ ฉันเกิดอาการปั่นป่วนในท้องราวกับนั่งอยู่ใน
รถหมุน^๓

“อรุณสวัสดิ์ครับ ผมมิสเตอร์แทร็ปต์” ครูแนะนำตัว
เมื่อฉันกับแม่เดินเข้าไปในห้อง เขาปรี่เข้ามาทักทายเราทันที

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” แม่ทักตอบ “ดิฉันจูเลีย ไรต์แมน
และนี่เจสสิก้า ฉันคิดว่าแกตื่นเต้นนิดหน่อยที่เป็นนักเรียน
ใหม่”

ฉันรู้สึกเหมือนลื่นบวมเป่งจนพูดไม่ออก ฉันพยายาม
ยิ้มตอบมิสเตอร์แทร็ปต์ ยิ้มที่เป็นมิตร

^๓Tilt-A-Whirl เป็นเครื่องเล่นตามสวนสนุก มักออกแบบ
เป็นรูปภาชนะหรือเป็นรถคันเล็กๆ เคลื่อนที่โดยการหมุนเหวี่ยงและ
เอียงไปเอียงมา

“นี่ วันนี้ก็เป็นวันแรกของครูเหมือนกัน ครูเดาว่าเราจะพยายามเรียนรู้ไปด้วยกันนะ” ครูบอก

ฉันยิ้มเป็น

“ที่นั่งของเธออยู่ตรงโตะหมายเลขสอง นั่งกับนาตาลิ ทอมมี และไรอันนะ การนั่งใกล้หน้าต่างน่าจะช่วยให้มีแสงสว่างเพียงพอสำหรับอ่านหนังสือ หนังสือที่เธอถืออยู่ยอดยิ้มมากนะ เจสสิกา”

ฉันก็มมองหนังสือตัวเอง *ย่นเวลาทะลุมิติ*^๔ ฉันลูปปกหนังสือ

“หนูชอบเรื่องที่จบแบบมีความสุขมากนะค่ะ” ฉันบอก

“ครูก็เหมือนกัน” มิสเตอร์แทร็ปต์บอก “ครูจะพยายามเต็มที่ เพื่อให้ปีนี้ของเธอได้จบแบบมีความสุขนะ”

ฉันยิ้มอีกครั้ง ไม่อยากจะเชื่อเลย ครูก็เพิ่งมาใหม่เหมือนกัน แถมยังชอบหนังสือที่ฉันอ่านด้วย ฉันไม่รู้ทำไมแต่ครูทำให้ห้องไล่ฉันหายปีนป่วนและลื่นหายบวม อะไรๆ จะต้องเป็นไปด้วยดีแน่นอน

^๔ *A Wrinkle in Time* เขียนโดย แมเดอลิน เลงเกิล (ค.ศ. ๑๙๑๘-๒๐๐๗) นักเขียนนวนิยายเยาวชนชาวอเมริกัน (มีฉบับแปลเป็นภาษาไทย)

ดู

ผมชอบโรงเรียน ผมเรียนเก่ง ได้เกรดเอทุกวิชา พอมีสเตอร์
แทร็ปต์ประกาศโครงการคณิตศาสตร์ชิ้นแรก ผมจึงรู้สึก
ตื่นเต้น

ศัพท์หนึ่งดอลลาร์นี้บ้าบอมาก มันไม่เหมือนโจทย์งาน
ไหนๆที่ผมเคยได้รับแม้แต่บ่อย ไม่ใกล้เคียงเลยด้วยซ้ำ!
เราต้องสมมุติว่าตัว a มีค่าหนึ่งเซ็นต์ ตัว b สองเซ็นต์ ตัว c
สามเซ็นต์---ต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งจะทำให้ตัว z มีค่าสี่สิบหกเซ็นต์
โจทย์คือ ให้หาศัพท์ที่เมื่อนำตัวอักษรต่างๆมาบวกรวมกัน
จะมีมูลค่าเท่ากับหนึ่งดอลลาร์ ไม่ใช่เก้าสิบเก้าเซ็นต์หรือ
หนึ่งดอลลาร์กับอีกหนึ่งเซ็นต์ ต้องหนึ่งดอลลาร์เป๊ะๆ

มีสเตอร์แทร็ปต์ใช้เวลาเราเตรียมตัวก่อนเริ่มทำ เขา
อยากแน่ใจว่าเราเข้าใจโครงการนี้เป็นอย่างดี ทั้งยังบอกว่า
สงสัยจึงว่าใครเป็นคนแรกที่หาศัพท์หนึ่งดอลลาร์เจอ

ผมลงมือทำตารางข้อมูลตัวอักษรทั้งหมดและมูลค่า

ของมันทันที เพื่อใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงที่รวดเร็วทันใจ จากนั้นเริ่มจดศัพท์ที่มีตัวอักษรมูลค่าสูงๆ ทุกคำที่นึกได้ *Pretty* = ๑๐๔ *Walnut* = ๙๑ *Mister* = ๘๔ จากนั้นก็คิดว่าเฮ้ เดียวนะ แล้วถ้าฉันเติม *s* ต่อท้ายศัพท์คำนั้นเข้าไปละ *Misters* = ๑๐๓ ไม่ดีแฮะ แต่ก็ใกล้เคียงมาก ผมเดาว่ามันน่าจะเป็นกลวิธีที่คุ้มค่าแก่การลองสำหรับศัพท์คำอื่น

ผมคิดคำต่างๆ พยายามหาศัพท์หนึ่งดอลลาร์คำแรกของปี แล้วจู่ๆก็ได้ยินอะไรนะ ปีเตอร์กับอะเล็กเซีย

นี่คือปีที่สี่แล้วที่ปีเตอร์อยู่ห้องเดียวกับผม และเป็นครั้งที่สามที่ผมได้อยู่ห้องเดียวกับอะเล็กเซีย ปีเตอร์เป็นคนตลก แต่บางครั้งก็ออกจะเกินไปสักหน่อย ถ้าผมกำลังจดจ่ออยู่กับงานและเขาเที่ยวเล่นตลกไปเรื่อย ผมจะรำคาญ แต่ผมชอบเขานะ เขาตลกและชอบก่อเรื่อง ในทางตรงกันข้ามอะเล็กเซียมักจะเข้าร่วม “สงครามเด็กผู้หญิง” เสมอ ผมไม่เข้าใจเรื่องพวกนั้นเลยจริงๆ เธอชอบสวมเสื้อผ้าสวยๆ---ชุดกระโปรง กระโปรง รองเท้าหรรูๆ---และมีเครื่องประดับที่เข้าชุดกันเสมอ และเธอพูดคำว่าแบบบ่อยเกินไป อะเล็กเซียก็เป็นคนชอบก่อเรื่องเหมือนกัน เธอกับปีเตอร์จึงเป็นคู่ที่เข้ากันมาก

ปีเตอร์ใช้คอกสะกิดอะเล็กเซีย แล้วผมก็ได้ยินเขากระซิบศัพท์คำหนึ่งกับเธอ

นั่นไม่ใกล้เคียงกับศัพท์หนึ่งดอลลาร์เลย ผมคิด “ห้าสิบสาม” อะเล็กเซียบอก “ไม่ดี ลอง...”

สองคนนั้นบ้าไปแล้วหรือไง พวกเขาพยายามคิดคำหยาบ และหัวเราะคิกคักตลอดเวลา ผมรู้เลยว่าทั้งคู่ออกต้องถูกจับได้

“นั่นก็ไม่ดีเหมือนกัน” ปีเตอร์บอก “หรือจะเป็น...”

หัวทิ่มແທ้! ทันทึที่คิดถึงคำนั้น ผมก็รู้ว่ามันคือศัพท์ ที่คุ้มค่าแก่การคำนวณ แน่نون คำว่า *butthead* (หัวทิ่ม) มีตัวอักษรรวมกันแล้วเท่ากับ ๘๑ เซ็นต์ พอผมเติม *s* เข้าไป เป็น *buttheads* ก็จะเป็นศัพท์หนึ่งดอลลาร์พอดี ผมกำลังจะร้องบอกว่าคุณคิดคำศัพท์ได้แล้ว แต่ปีเตอร์ซึ่งตัดหน้าเสียก่อน

“ผมคิดได้แล้วซะ!” เขาตะโกน “*Buttocks* (ก้น)”

เขาเดินวางมาดไปที่กระดานดำราวกับทะเลียมเหลือเกิน และเขียนศัพท์คำนั้นให้เพื่อนๆ ดู “*Buttocks*” เขาพูดอีกครั้ง “*B-U-T-T-O-C-S*” ปีเตอร์อธิบายต่อว่าศัพท์คำนั้นบวกกันได้หนึ่งดอลลาร์อย่างไร มิสเตอร์แทร็ปต์ปล่อยให้เขาพูดไปเรื่อยๆ ไม่ขัดจังหวะเลย แล้วตอนที่ผมจะทักท้วงนั่นเอง เด็กผู้หญิงมาใหม่ก็ซึ่งตัดหน้าเสียก่อน

“*Buttocks* สะกดด้วยตัว *k* นะ ปีเตอร์” เจสลิกาบอก

ปีเตอร์หันไปมองมิสเตอร์แทร็ปต์ “เสียใจด้วยปีเตอร์ เจสลิกาพูดถูก ลองใหม่อีกครั้งนะ และบางทีเธอน่าจะเลือกศัพท์ประเภทอื่นแทนคำที่เธอคิดได้นี้”

ปีเตอร์เดินเหินยมๆ กลับมานั่งที่ ผมไม่ประหลาดใจเลย มิสเตอร์แทร็ปต์รู้มาตลอดว่าปีเตอร์ตั้งใจจะทำอะไร

ผมยกมือ “มิสเตอร์แทร็ปต์ ผมคิดได้คำหนึ่งซะ”

ผมเดินไปที่กระดานดำและเขียนว่า *butthead* เกิดการ
ประสาณเสียงหัวเราะตามมา “*Butthead*” ผมบอก “*B-U-
T-T-H-E-A-D* บวกกันได้ ๘๑ เซ็นต์ แต่ถ้าเรามีมากกว่า
หนึ่ง เราก็จะได้คำว่า *buttheads* และ *buttheads* ก็เป็น
ศัพท์หนึ่งดอลลาร์ ไม่เชื่อถามปีเตอร์กับบอเล็กเชียดูลิชยะ”

มิสเตอร์แทรัปต์หัวเราะหึๆ “พอแล้ว ลูก ครูต้อง
บอกว่าคุณไม่ใช่คำที่ครูคาดหวัง แต่ถึงยังไงมันก็คือศัพท์หนึ่ง
ดอลลาร์คำแรกของพวกเรา ยินดีด้วย”

ศัพท์หนึ่งดอลลาร์เป็นโครงการคณิตศาสตร์ที่ดีที่สุด
ในโลก เราเริ่มกันวันพุธ (*Wednesday* : ศัพท์หนึ่งดอลลาร์)
และจะดำเนินต่อไปเป็นเวลาสามสัปดาห์ ผ่านการลองผิด
ลองถูก บวกกลวิธีสองสามอย่างที่ผมเรียนรู้ระหว่างหาศัพท์
และคำใบ้ที่มีประโยชน์อีกนิดหน่อยจากมิสเตอร์แทรัปต์
ผมทำลายสถิตินักเรียนที่คิดศัพท์ได้มากที่สุด แผ่นโปสเตอร์
จบโครงการของผมเต็มไปด้วยศัพท์ถึงห้าสิบสี่คำเลยทีเดียว

มิสเตอร์แทรัปต์มองผลงานของผมและยิ้ม “ลูก นี่มัน
ยอดเยี่ยมมาก (*excellent* : ศัพท์หนึ่งดอลลาร์) เธอคือแชมป์
ศัพท์หนึ่งดอลลาร์ตัวจริง”